indebærer, at køberen i almindelighed vil blive stillet langt bedre, end han kunne have rimelig forventning om, og at der derfor ligger et betydeligt pønalt element i den af udvalget foreslåede sanktion. Ved overvejelserne af, hvorledes en civilretlig sanktionsbestemmelse bør udformes, har justitsministeriet herefter for det første lagt vægt på, at sanktionen bør have en naturlig sammenhæng med den manglende eller urigtige oplysning. Ved tilsidesættelse af oplysningspligten efter § 8 – om tilsidesættelse af oplysningspligten ved kontoaftaler se nedenfor pkt. 4 – bør en indskrænkning i adgangen til at kræve kreditomkostninger betalt således alene komme på tale over for tilsidesættelse af pligten til at give korrekt oplysning om kreditomkostningerne i medfør af § 8, stk. 1, nr. 3 og 4, jfr. stk. 2. Justitsministeriet har dernæst lagt vægt på, at køberen ikke bør stilles bedre, end han med rette kunne forvente som følge af de manglende eller mangelfulde oplysninger. Der henvises herom nærmere til bemærkningerne nedenfor til henholdsvis stk. 1 om retsvirkningerne af kreditors undladelse af at give oplysning om kreditomkostningerne (angivet som et samlet beløb og som en effektiv årlig rente) og stk. 2 om retsvirkningerne af, at kreditor dog har oplyst visse kreditomkostninger på den foreskrevne måde eller har angivet den effektive rente med en for lav procentsats.

Er der tale om manglende eller urigtige oplysninger om andet end kreditomkostningerne angivet som et beløb og som en effektiv årlig rente, finder justitsministeriet ikke, at der bør ske en indskrænkning i adgangen til at kræve kreditomkostningerne betalt. For de fleste af de øvrige pligtmæssige oplysninger er der næppe behov for en speciel civilretlig sanktionsbestemmelse, da almindelige aftaleretlige fortolkningsprincipper i vidt omfang vil medføre den fornødne civilretlige beskyttelse af køberen.Er et beløb, som køberen skal betale, således angivet for lavt, følger det af almindelige aftaleretlige fortolkningsprincipper, at løftets naturlige forståelse danner udgangspunkt for fortolkningen, hvorfor kreditor ikke kan kræve mere af køberen, end denne ved aftalens indgåelse kan antages at være indgået på at betale. Er der givet uoverensstemmende oplysninger, f. eks. således at ydelsernes antal er angivet for lavt, vil almindelige aftaleretlige fortolkningsprincipper ofte føre til, at køberen kun skal betale, hvad den for ham gunstigste fortolkning af aftalen fører til, jfr. betænkningen s. 114. Har kreditor intet oplyst om forfaldstidspunkter vil man ligeledes ved fastlæggelsen af kreditvilkårene ved fortolkning tage vidtgående hensyn til køberens berettigede forventninger.

Kreditors overholdelse af oplysningspligten sikres endvidere i et vist omfang af straffebestemmelsen i § 41, ligesom § 21 vil medvirke til, at oplysningspligten overholdes i køb med ejendomsforbehold, da kreditor ifølge § 21 alene kan begære det solgte tilbage ved en umiddelbar fogedforretning på grundlag af et dokument, der bl. a. indeholder de i § 8, stk. 1, nævnte oplysninger.

Da de efter § 8 foreskrevne oplysninger skal være givet ved købsaftalens eller kontoaftalens indgåelse, er det afgørende for, om § 39 finder anvendelse, hvorvidt de af bestemmelsen omfattede oplysninger er givet på det tidspunkt, da tilbudet accepteres. Er det køberen, som først har afgivet tilbud, er det tilstrækkeligt, at oplysningerne er givet samtidig med sælgerens accept af køberens tilbud. Der henvises herom til bemærkningerne til § 8.

4. Hvad angår oplysningspligt ved indgåelse af *kontoaftaler* (lovforslagets § 33) har justitsministeriet overvejet, om det vil være hensigtsmæssigt at sikre denne overholdt ved civilretlige sanktioner.

En indskrænkning i adgangen til at kræve kreditomkostningerne betalt er næppe egnet som sanktion over for en tilsidesættelse af pligten til efter § 33, stk. 1, nr. 2 og 5, at give oplysning om kreditrammen eller om, hvor ofte køberen vil modtage kontoudtog.

Med hensyn til pligten til efter § 33, stk. 4, at give oplysning om kreditomkostninger beregnet som en effektiv rente ved forskellige udnyttelser af kreditten gør der sig det forhold gældende, at oplysningspligten ikke direkte er knyttet til den konkrete udnyttelse af kontoen, som senere finder sted, men alene angår visse typiske udnyttelser af kreditten. Spørgsmålet om, hvorvidt urigtige oplysninger om effektiv rente bør have indflydelse på køberens pligt til at betale kreditomkostninger, er derfor næppe egnet til at blive reguleret af en generel lovbestemmelse, men bør snarere løses ved konkret aftalefortolkning.

Har kreditor ved oprettelsen af en kontoaftale undladt at oplyse kontohaveren om et eventuelt stiftelsesgebyr, jfr. § 33, stk. 1, nr. 1, eller om de nærmere regler og betingelser for pålæg af kreditomkostninger, jfr. § 33, stk. 1, nr. 3, eller er et beløb, som køberen skal betale, blevet angivet for lavt, følger det af almindelige aftaleretlige fortolkningsprincipper, at kreditor ikke kan kræve mere af køberen, end denne ved aftalens indgåelse kan antages at være gået ind på at betale. Der er derfor